

CONVORBIRI LITERARE

No. 8.

BUCUREȘTI, AUGUST, 1908.

Anul XLII.

DIRECTOR: S. MEHEDINȚI

CUPRINSUL

Duiliu Zamfirescu. — Leon Tolstoi.

Ioan Urban Iarnic. — Cum am făcut cunoștință cu „Convorbirile Literare“.

G. Tutoveanu. — Tuzla (versuri).

D. C. Ollănescu. — Scrisori către D-l I. Negruzzi.

C. Antoniadă. — Thomas Carlyle.

G. Vâlsan. — Pe o vale... (schiță).

Const. Moisil. — O nouă inscripție găsită la Troeșmis.

D. Nanu. — Cugetări.

I. P. — Rugă (versuri).

M. I. Chirițescu. — Împăcare (schiță).

Mihnea. — La izvorul Banduziei (versuri).

Eug. Ciuchi. — Întărirea ideii de uniune prin literatura națională.

Soveja. — Părerile lui Tolstoi despre artă.

Hurmuzachi. — Scrisori către Ioan Maiorescu.

*** *Cronica literară și științifică*: Fapte, recensii, reviste.

Al. Tzigara-Samurcaș. — *Cronica artistică*: Monumentele noastre: Mănăstirea Sinaia.

S. Mehedinți. — *Cronica școlară*: Examen de maturitate.

I. Vornicu. — *Cronica economică*: Comerțul exterior al României.

S. M. — *Dela Românii de peste Carpați*: Adunarea «Astrei» la Șimleu.

Bibliografie.

Errata.

VOLUMUL II

BUCUREȘTI

Inst. de Arte Grafice CAROL GÖBL S-r I. St. Rasidescu

16, STRADA DOAMNEI, 16

1908

Prețul unui exemplar, Lei 1,50

22.246

CRONICA ARTISTICĂ

MONUMENTELE NOASTRE

III. Mănăstirea Sinaia.

Se fac lucrări de reparație la vechea mănăstire Sinaia. Deși impuse în urma incendiului din Ianuarie trecut, asemenea lucrări au nelineștit totuși pe mulți. Căci sub pretext de restaurări, s'au comis atâtea denaturări a vechilor clădiri, încât cu drept cuvânt am devenit neîncrezători în valoarea unor asemenea lucrări. Aceleași sentimente m'au împins și pe mine să cercetez mai de aproape restaurarea plănuită.

Cu mulțumire pot anunța pe toți cei cari se interesează de asemenea chestiuni, că de astă dată n'avem de ce să ne îngrijorăm. Reclădirea părților distruse de foc se face în chipul cel mai conștiincios și inteligent. Eforia spitalelor a însărcinat cu executarea lucrării pe tânărul arhitect D. St. Ciortan, unul din cei mai străluciți diplomați ai școalei noastre de arhitectură. Nelipsind de pe șantier, d-sa supraveghează de aproape chiar cele mai mici amănunte. Dega. jând zidul de vechia tencuială, a scos la lumină o mulțime de detalii nebănuite ale vechiei construcțiuni, ceea ce îi va permite o reconstruire cât mai apropiată de înfățișarea primitivă a clădirii. Vom recăpăta astfel cu tot farmecul său de odinioară acest vechi colț al Sinaei, desigur cel mai interesant din tot complexul mănăstirii. Căci pe cât de neplăcută este biserica cea mare, cu toată bogata și pretențioasa sa arhitectură, pe atât de fermecătoare e curtea cea mică cu clădirile sale. E singurul monument străbun în Sinaia cea atât de nouă și așa de cozmopolită până și în arhitectura sa. Chiar și biserica cea mare e, pare-se, anume astfel reclădită, cu ornamente în cărămidă tricoloră (!) au-

reală din belșug și sculpturi extravagante, ca să scoată la iveală necumpătarea noastră față de buna chibzuială și sentimentul artistic al strămoșilor noștri.

De aceia de biserică cea mare, întemeiată d'abiă în 1843 și reconstruită din nou în 1893, nici nu va fi vorba aci; partea cea veche a mănăstirii singură fiind interesantă. Aceasta e opera Spătarului Mihail Cantacuzino, din anul 1695. Dar nu numai vechimea ei, ci mai ales unele amănunte artistice îi ridică valoarea. Sculpturile în piatră sânt tot atât de frumoase și mai ales interesante ca și cele dela biserică Colțea a aceluiași ctitor, despre care a fost vorba în No. din Martie al acestei reviste.

Biserica bătrână a Sinaei, cum i se zice azi, spre deosebire de cea mare și nouă, este tipul unui mic schit din vremea trecută.

Prin înfățișarea exterioară prezintă o variantă interesantă a bisericii obișnuite. Are în tocmai forma unei cruci, cele două brațe fiind indicate prin sâmurile laterale ale naosului, cari în cazul de față, ca și absida altarului, au forma exterioară dreptunghiulară iar nu poligonală, sau rotundă. Proportțiile bisericii sunt foarte reduse: 15 m. numai în axa longitudinală, iar lățimea e numai de 5.40 m., la cari se adaogă, la naos, câte o proeminență de un metru de fiecare parte, reprezentând cele două abside. Planul bisericuței e cel cunoscut: un amvon (recte advon) sau pridvor cu colonade, despărțit printr'un zid gros de 1.40 m. de tinda sau pronaosul cu boltă cilindrică. Pronaosul în cazul de față este redus numai la o lărgime de doi metri și despărțit de naos printr'un zid susținut de patru stâlpi frumos sculptați, din care cei doi laterali sunt jumătate prinși în zid. Stâlpii sânt reușiți prin bârne de lemn la baza arcadelor ascuțite. Neaua sau naosul nu se depărtează de tipic: la partea centrală dreptunghiulară, se alipesc în lături două abside semicirculare, iar spre răsărit absida altarului. Deasupra boltilor sâmurilor se ridică, prin intermediul pendentivilor sau arcanelor, turla cilindrică a bisericii.

Altarul e despărțit printr'o catapeteazmă de zidărie groasă întreruptă prin trei deschideri, fără uși, terminate prin arcade trilobate. Bolta altarului în partea de jos se continuă printr'o arcadă mare scobită în zidul cel drept din spre răsărit. Firida proscomidiei din stânga și a diaconiconului în dreapta sunt foarte pronunțate. Pentru spațiul atât de redus al altarului, zidul e întrerupt prin prea multe unghiuri.

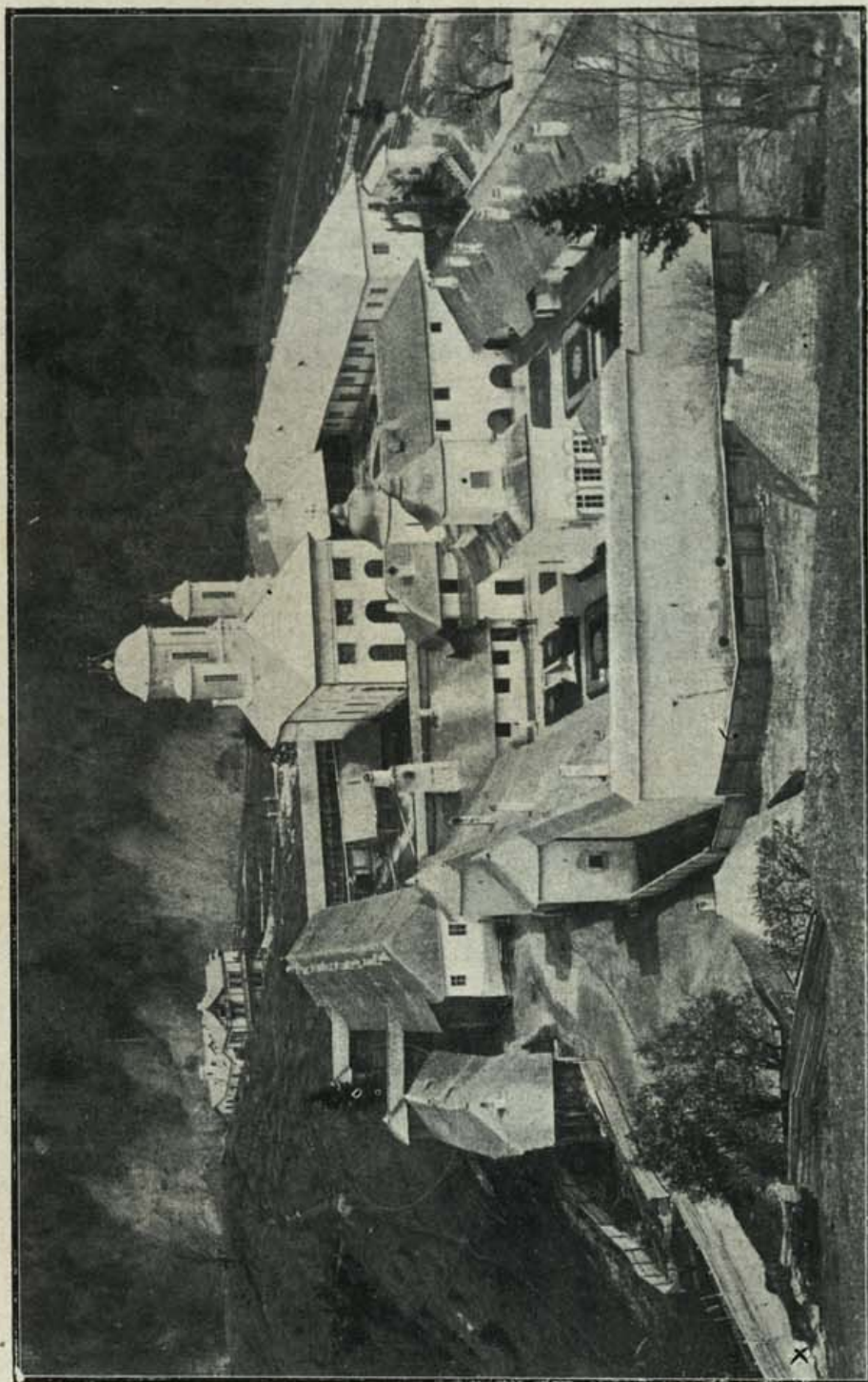
Pe din afară, bisericuța, spre deosebire de tipul comun,

nu e încinsă de brăul caracteristic stilului românesc. Ea repauzează pe un soclu format dintr'o serie de ciubuce proeminente spre bază. Suprafețele dreptunghiulare ale fațadelor sunt îngrădite prin ciubuce drepte. Cornișa, foarte largă, e ca și soclul formată dintr'o serie de proeminențe și ciubuce reliefându-se spre acoperiș. E probabil ca tencuiala posterioară să acopere ornamente de zimți de cărămidă. Lumina pătrunde în biserică prin ferestre a căror deschidere nu e mai largă de 30 cm. pe 1.20 m. înălțime; în interior ele se largesc în grosimea zidului de peste un metru. Ferestrele au chenare sculptate cu ornamente florale; la bază câte un cap de leu, care d'abiă se mai recunoaște azi. Tinda are o singură fereastră în zidul din spre sud, celălalt zid fiind ocupat de scara clopotniței; absidele naosului au fiecare câte o fereastră, iar altarul una spre răsărit. Chenarele ferestrelor sunt diferit sculptate; toate se termină prin arcade în trifoiu.

De un interes cu totul deosebit sunt celelalte sculpturi în piatră. Intrarea tindei e încadrată de doi stâlpi foarte bogat sculptați cu ornamente și cartușe caracteristice renașterii italiene și fără nici o asemănare cu chenarele obișnuite la bisericile din țara noastră. Capitelele coloanelor sunt alcătuite din palmete, iar d'asupra lor se află câte un inger cu ramuri de palmier în mână, ingenunchind spre stema cantacuzinească, care ocupă centrul ușii dela intrare. Deasupra o lespede, de aceeași piatră, cu o cornișă proeminentă și sculptată termină portalul. Laturea stângă a lespezii o ocupă figura în relief pronunțat a lui Moise cu tablele în brațe; la dreapta Aron cu toiagul cel înflorit. Pe cartușa mijlocie, încadrată cu ornamente florale și ușor bombată, stă scrisă numai cu vopsea neagră, iar nu săpată, următoarea inscripție posterioară.

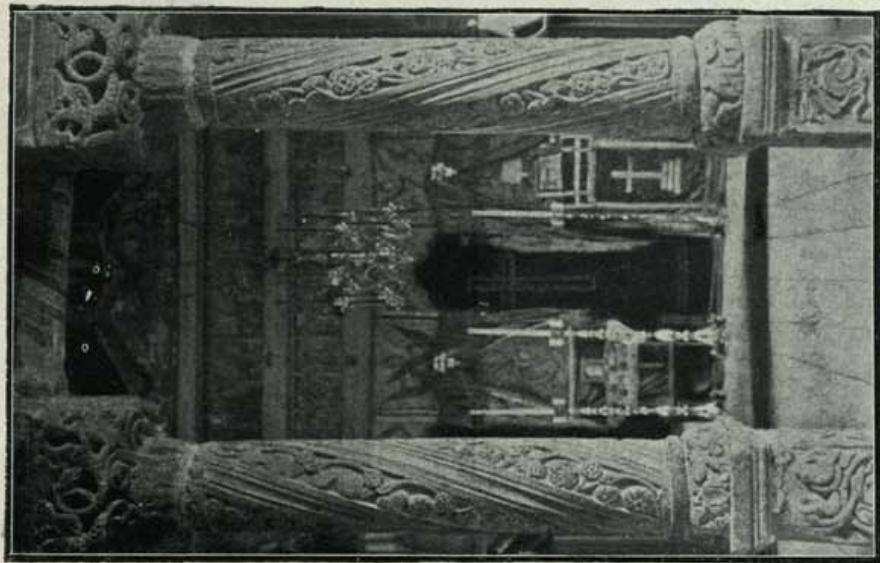
Zugrăvitusau această sfântă biserică în zilele prea luminatului Domn[u]l[ui] Io Aleksandru Co[n]stantin Muruz Voevodă fiindu mitropolitu prea sfințitu Do sitei și sau săvârșitu prinu toată osteneala și cheltuiala părintelui Egumenū Damaschinū, ano 1795 Se[pt]em[brie] 16.

Și mai interesați și mai ales mult mai frumos sculptați sunt stâlpii din interior. Ei se ridică pe console înalte de aceeași lărgime ca diametrul coloanelor. Fusul e sculptat cu ornamente ce se preling într'o spirală elegantă d'alungul coloanei: simple glafuri adâncite alternează cu

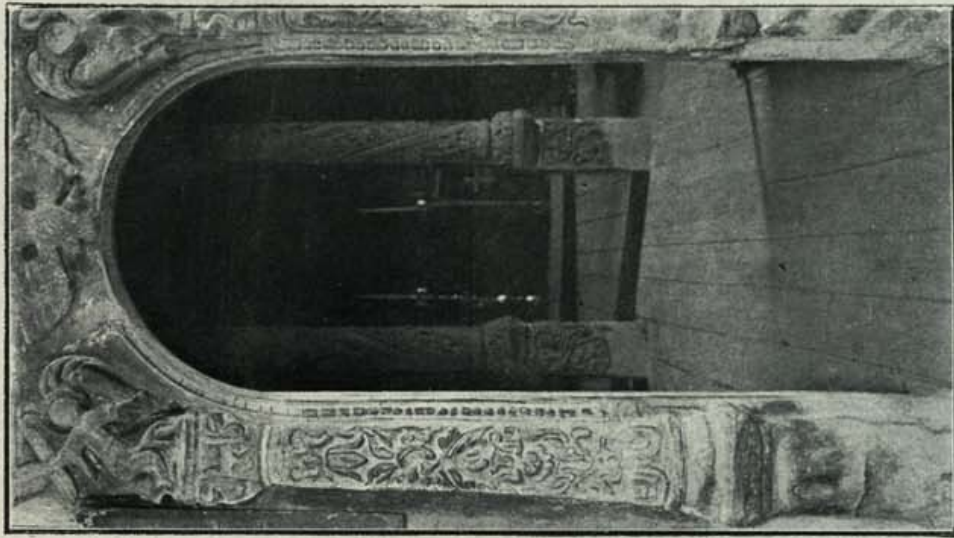

Vedere generală a Mănăstirii Sinaia, prin 1875.

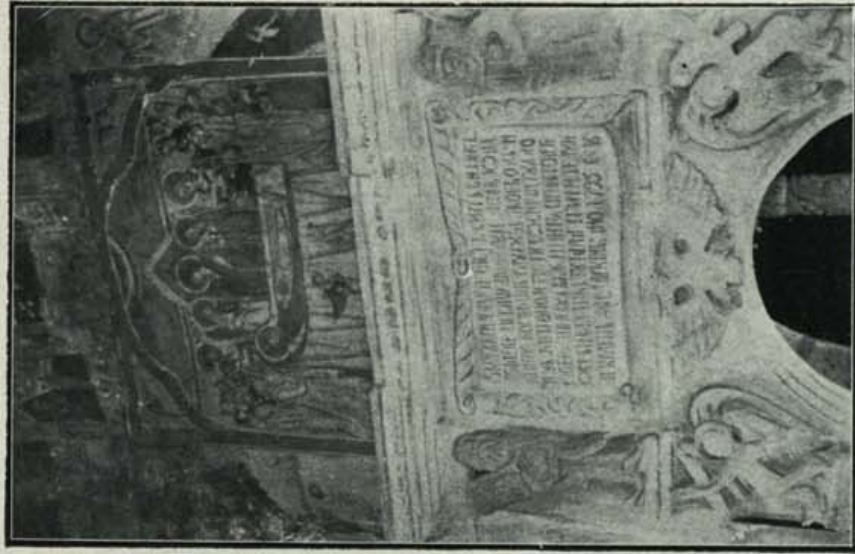
(După o fotografie din Muzeul mănăstiresc).

Coloanele din interior.

Stâlpii uşei dela intrare.

Partea superioară a portalului.

Sculpturile bisericii bătrâne din Mănăstirea Sinaia.

vreji de flori, cari se încolăcesc pe stâlp. Baza coloanei, tot cu ornamente florale, este puțin proeminentă și despărțită printr'un inel care încheie glafurile fusului. La partea superioară e o încingătoare mai pronunțată de palmete, iar d'asupra se lărgeste capitelul cu sculpturi ajurate, alcătuite din grifoni și alte animale aripate și tare stilizate, cari variază la cele două perechi de coloane. Încă destul de bine conservate, coloanele acestea sânt, împreună cu chenarul dela intrare, părțile cele mai interesante ale biseriței și dovada cea mai sigură a influenței direct occidentale. Atât ornamentele florale cât și mai ales cele figurate și felul larg de tratare al draperiilor la figurile lui Moise și Aron și a ingerilor înlătură cu siguranță orice dubiu asupra originii occidentale a lucrării. Ca și la Colțea au servit și aci modele aduse probabil din Italia. Un ecou așa de târziu al Renașterii în țările noastre. Alături de influențele pur orientale dela Curtea-de-Argeș și de cele gotice în bisericile moldovenesti, aceste influențe italiene au însemnatatea lor, pentru că au determinat un alt curent, de care a fost înrăurită arta noastră înainte de a căpăta un caracter al său propriu. Se vede dar din nou, cât de pripită e afirmarea acelor cari, înainte de secolul al 17-lea, ne vorbesc de un stil național. Căci exemplul Colței și Sinaei nu e unic.

În același stil ca coloanele naosului sânt și acele ale pridvorului. Aci din nefericire ele nu se pot vedea decât în parte, fiind prinse în zidăria posterioară, cu care s'au închis arcadele. Să sperăm că Eforia spitalelor civile, căreia aceeași grijă îi incumbă și față de moștenirea artistică — de care sunt de alfel așa de strâns legate bogatele venituri ctitoricești, — va redă în curând înfățișarea ce o avea odinioară acestei frumoase biserițe. Degajarea colonadei se impune în primul rând: ea e reclamată din punctul de vedere estetic și constructiv. Din reprezentarea bisericești în pictura din interiorul naosului, se confirmă deasemeni că pridvorul a avut arcadele libere. Ferestrele și ușa cea modernă trebuie neîntârziat înlăturate, fără nici un scrupul. Atunci numai vom putea admira cum se cuvine coloanele cu sculpturile lor în spirală, de un stil mai larg deși asemănătoare cu cele din interior. Potrivit cu deschițăturile mai mari ale arcadelor pridvorului și stâlpilor sunt mai scunzi ca cei dela zidul tindei. Ei repauzează aci pe soclul cel înalt al clădirei; baza și capitelele sunt deasemeni mai bine proporționate, semănând cu cele dela Colțea.

- Lucrări de restaurare se impun și la a doua turlă a bise-

ricei, care se află deasupra zidului dintre pridvor și tindă. Dela prima vedere această clopotniță pătrată supără privirea prin aspectul ei greoi, împedind degajarea turlei bine proporționate a naosului. Existența clopotniței încă dela începutul clădirii se confirmă atât prin pictura ctitoricească cât și mai ales prin scara prevăzută în zidul chiar al bisericei. Proporțiile ei au fost însă altele, după cum ne indică menționata pictură. Din examinarea interiorului turlei se văd încă clar transformările ce a suferit: a fost cu mult ridicată și sistemele de câte două ferestre strâmte, ca cele dela turla cea mare, au fost înlocuite prin deschiderile actuale mult prea largi. Clopotele din turlă fiind azi ridicate, cu atât mai lesne se poate face restaurațiunea indicată. Ca model poate servi turla cea mare. Aceasta se ridică pe o bază pătrată, care lipsește la clopotniță. Muchiile octogonului cași cornișa turlei mari sânt accentuate prin zimți rotunzi de cărămidă. Ferestrele lungi și strâmte sânt închise în arcade cu ciubuce retrăgându se spre interior. Acoperisul e de șindrilă. Crucile de metal au la bază ornamentul de flori, care din nedibăcia execuției are forma unei semilune, cu care însă nu e deloc în legătură.

Pictura interioară a bisericei datează, după cum reese din inscripție, din 1795. Din pictura cu un veac mai veche poate să fi rămas numai pantocratorul din bolta turlei care, deși înegrit, pare a fi de un stil mult mai îngrijit decât restul zugrăvelii. Aceasta la început trebuie să fi fost totuși foarte frumoasă, dacă judecăm după splendidele modele ce ne-au rămas încă în pridvorul dela Colțea, cea contemporană cu bisericuța Sinaiei. Chiar după 1795 trebuie să se fi retușat din nou orânduelile de jos ale picturei, cari în starea actuală nu prezintă mare interes. Pe zidul ctitoricesc din tindă sânt pictați, în afară de Mihai Spătarul și Constantin Postelnicul cari țin biserica, și următorii: în stânga, lângă stâlp Șerban Voevod cu cununa de aur pe cap, apoi Mihai, Toma, Ștefan, cu femeile lor; iar în dreapta Constantin Basarab, Șerban Basarab și Neagoe Voevod. Toți cu coroane de aur pe cap și mantii domnești, cari fiind însă posterior retușate nu merită o descriere mai amănunțită. Ceva mai bine păstrate și probabil mai vechi sunt picturile pridvorului.

Deasupra ușei de intrare e frumoasa scenă a Adormirii Maicei Domnului, care e și hramul mănăstirii. Deasupra ei e Scaunul Domnului, și apoi judecata cea din urmă în dreapta și soborul apostolilor în stânga, conform tipicului Erminiei. Bisericuța a ocupat dela început centrul clădirilor mănă-

stirești, din cari o parte se reclădesc acum în urma incendiului. Ele constitue un pătrat cu ziduri înalte și groase; căci mănăstirea a fost dela început un fel de cetățuie, nevoită să se apere contra atacurilor dese în asemenea locuri neumblate (1).

Cu timpul, zidul înconjurător a suferit transformări. Astfel numai este azi nici o urmă a turnului ce probabil se ridică deasupra intrării, în zidul căreia s'a descoperit acum, cu prilejul restaurării, deschiderea scării. Despre modificările mai vechi vorbește chiar următoarea inscripție, săpată d'asupra intrării din spre răsărit.

Această poartă și toate înnoiturile câte se vădu aci au făcut părintele Dionisie Pro[i]n Tirului în zi/lele lui Ion Nicolae Voevoda în anu dela Adam | 7228 Maiu 20.

Iar în afară din cadru, cu cifre arabe:

17 — 20.

Ce anume „innoituri“ se vor fi efectuat atunci, numai putem distinge. Din clădirea veche a mai rămas lângă intrare trapeza sau refectoriul, alături de cuhnia sau bucătăria cea veche, interesantă prin seria de bolți ce se suprapun îngustându-se, spre a se termina printr'un horn cilindric care iese deasupra acoperișului.

Seria micilor chilii din aripa nordică sunt interesante prin tavanurile diferite boltite. Una din aceste mici încăperi prezintă chiar o calotă sferică limitată printr'un brâu, la care se văd urme de sculpturi sub stratul cel gros de tencuială posterioară. Și în pendentivii ce susțin bolta se zăresc asemenea urme de ornamente în relief. În prelungirea chiliilor din această aripă se află paraclisul mănăstirii. O bisericuță de forme foarte reduse și care nu se distinge la exterior de restul chiliilor. În interior e reducerea planului obișnuit. Printr'o ușă laterală se intră în tinda cea mică, care este boltită; de aci în tinda cea mare sau pronaos. Acesta are înfațișarea unei lungi săli, cu strane ce se înșiră pe am-

(1) Istoricul mănăstirii Sinaia e pe larg expus în următoarele două broșuri, apărute cu ocazia serbării a două veacuri dela fundarea bisericii. I) Arhimandritul Nifon: mănăstirea Sinaia; 8° ilustrat; 64 p. București, Tipografia Gutenberg, 1895. II) A. G. Galăsescu: Sinaia; 8° ilustrat; 134 pp. București, Tipografia Lăzăreanu; 1895.

Aceasta din urmă cuprinde numeroase documente referitoare la Sinaia precum și lista completă a averii mișcătoare și nemișcătoare a mănăstirii.

bele laturi. Bolta cilindrică, în mijlocul căreia e pictată Născătoarea de Dumnezeu, e tăiată de arcurile deschiderilor ferestrelor și firidelor. O singură deschidere în zidul gros mijlocește pătrunderea în naosul cel foarte redus. Acesta e despărțit de altar printr'o tîmplă de zid cu două deschideri numai. Spațiul rezervat altarului fiind deasemeni foarte strîmt, prestolul sau sfînta masa nu e liberă, ca în regulă generală, ci e alipit de zidul răsăritean. Mici firide țin loc de proscōmide și diaconicon.

În interiorul naosului, deasupra ușei se află următoarea inscripție :

Intărirea celor ce nădăjduesc spre tine întărește
D[oa]mne biserica ta care o ai căști|gat cu scump
sângele tău | 1792 Mai 7.

Și această dată nu poate fi decît aceia a reparațiunii și probabil a repictării paraclisului, care pare a fi fost zidit deodată cu biserica. O bună dovadă a vechimii picturilor, posterior retușate, sînt nimburile sau aureolele în relief, cu ornamente, cari încadrează figurile sfinților.

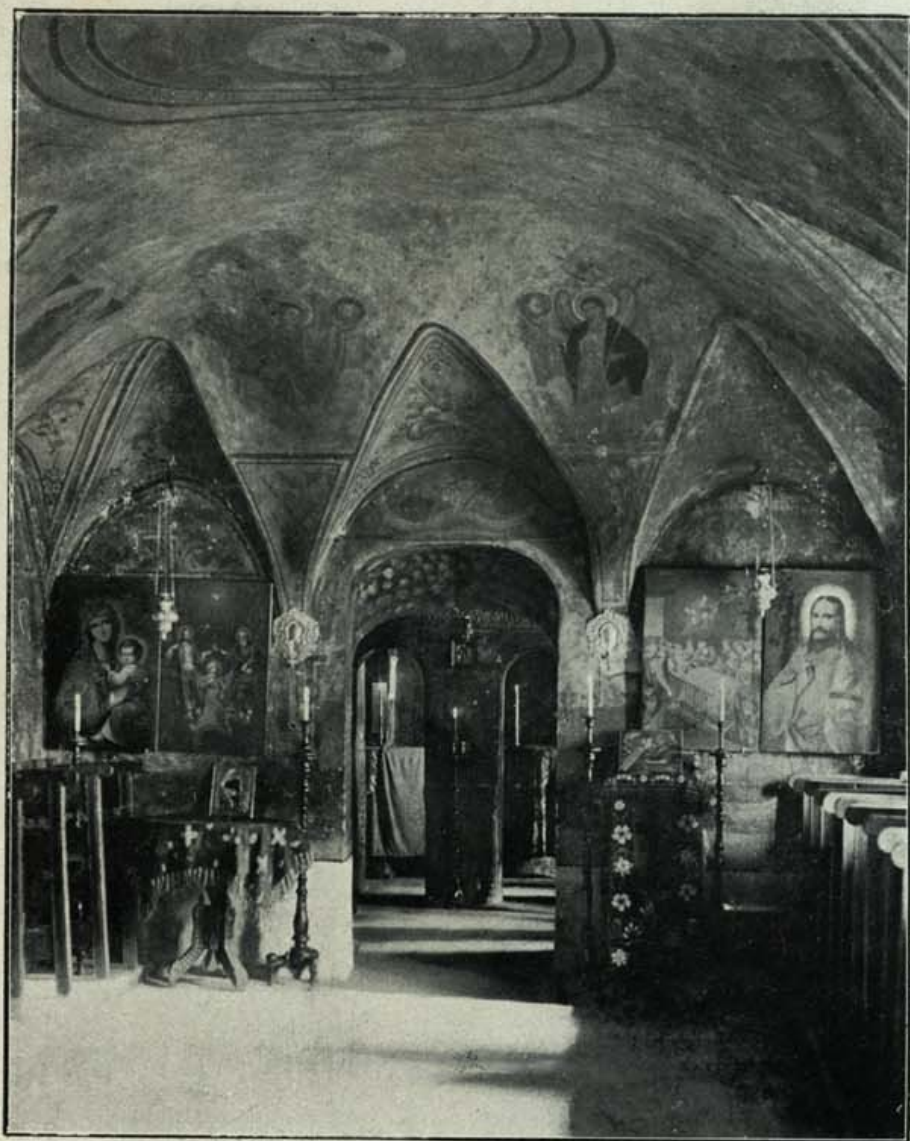
Lumina pătrunde în paraclis prin mici ferestre numai din spre sud. Din chenarele lor sculptate nu a mai rămas decît unul singur.

Celelalte două aripi ale clădirilor împrejmuitoare cuprind chiliile monachilor.

Întreg complexul acestei curți a vechii mănăstiri aveă multă unitate prin proporțiile sale juste și aspectul simplu dar plăcut al clădirilor. Ar trebui pe cât se poate să se mențină acest caracter particular vechilor noastre mănăstiri, azi mai toate tare modernizate. Cu ocaziunea reparațiilor impuse de incendiu, s'ar cuveni ca Eforia să mai întreprindă și lucrările necesare la biserica cea bătrână, a cărei importanță artistică am arătat o, precum și la celelalte chilii.

Toate aceste lucrări să se facă însă respectându-se formele vechi ale clădirii. Mai ales să se mențină caracterul de senitate și intimitate, pe care îl are în așa grad această curte cu clădirile sale albe, plantații înveselitoare și fântâna răcoritoare.

Fiind bine întreținută, va putea servi de model schiturilor din țară. În orice caz va putea da o bună impresie de viața monachală a țării noastre numeroșilor vizitatori indigeni și străini, cari se strecoară pe aci. Biserica bătrână,

Interiorul paraclisului Mănăstirii Sinaia.

(După o fotografie din Muzeul mănăstiresc).

Fragment din desenele Reginei

pe peretele chiliei ocupate odinioară de Majestatea Sa, azi sală de Măzeu.

bine restaurată, va fi un demn reprezentant al unei anumite epoce a artei noastre strămoșești.

Din clădirile bisericești celei nouă nu prezintă interes decât Muzeul Mănăstirii instalat în aripa dinspre sud. Acesta e opera sf. Sale Părintelui Archimandrit Nifon, Starețul Sinaei, care a avut minunata idee de a aduna și expune cum se cuvine toate odăjdile vechi ale mănăstirii, precum și cărțile bisericești și alte obiecte ale cultului. Pe lângă cele din Sinaia s'au adăugat în curând și alte obiecte primite în dar sau colectate de Sf. Sa, astfel că azi avem un adevărat Muzeu, cu mai multe secțiuni chiar. O primă serie o formează obiectele cultului. Cu siguranță datează dela Ctitorul Mănăstirii o cutie de bronz (un artofon) pe fundul căreia stă gravat numele lui Mihai Cantacuzino și data 1724. Capacul artofonului prezintă ornamente în relief cari, cași acele ale stâlpilor bisericești, au caracter italianesc. Mai sânt cruci cu admirabile sculpturi fine în lemn, îmbrăcate în argint și cu pietre scumpe. Una din aceste cruci cu smalturi, datează din 1718. Tot dela Spătarul Mihai se zice că ar proveni și paftalele de fildeș sculptat à jour și legat în aur. Dăruit de ctitor este Molitfelnicul slavon din 1698, pe ale cărui file se vede repetându-se de 16 ori iscălitura proprie a lui Mihai Cantacuzino. Legătura în argint din 1776 a unei Evanghelii este din nefericire tare stricată prin adaosuri posterioare. Dintre candelă, cele mai frumoase sânt cele două datate dela jumătatea secolului al XVIII, cari, deși fac parte din vechiul tezaur al mănăstirii, servesc încă azi în paraclis și bisericuța bătrână. Pe lângă aceste numeroase obiecte vechi, Muzeul cuprinde și altele noi, daruri prețioase ale Suveranilor noștri sau achiziții ale Sf. Sale Părintelui Stareț, făcute în numeroasele sale pelerinagii pela sf. Munte sau prin Rusia și la sf. Mormânt. E unică în felul ei această colecție, atât de prețioasă și interesantă.

La secțiunea eclesiastică se adăogă partea etnografică sau de artă românească a Muzeului. De remarcat sânt aci câteva scoarțe vechi românești cu izvoade și culori admirabile.

Foarte bogată este bibliotecă mănăstirii compusă din manuscrise și tipărituri vechi, din cari unele ilustrate, de o mare valoare. O colecție de fotografii și stampe completează această bibliotecă prețioasă.

Frumoasa operă culturală a Sf. Sale Părintelui archimandrit Nifon nu poate fi îndestul lăudată. Muzeul întemeiat din propria sa inițiativă și numai prin sârguința Sf.

Sale merită să găsească cât mai mulți imitatori. Câte odoare nu ar fi fost salvate, dacă în fruntea mănăstirilor noastre s'ar fi întâmplat să fie și alți stareți cu așa înaltă cultură și pricepere și mai ales cu așa mare dor de a fi folositor semenilor săi ca Cuvioșia Sa archimandritul Nifon Sinaitul! Să sperăm că acum cel puțin frumosul său exemplu nu va rămâne fără imitatori.

Incăperile în cari azi se află Muzeul au fost locuite în timpul verei, din 1871 și până la terminarea Castelului Peleş, de Regele și Regina noastră. Ca o amintire a acestor vremuri petrecute în chiliile mănăstirești, au rămas într'una din sălile Muzeului de azi portretele desenate de Regina cu creionul pe chiar zidul vărut. Sunt portretele oaspeților familiei domnitoare, pe cari Regina, seara la lumina lumânărilor, le fixa pe pereți. După cum singură povestește, Regina, care nu luase nici o lecție de desen, se căznea să urmeze la început umbra figurilor pe zid. Văzând însă deformarea ce se obținea astfel, S'a încumetat a le picta cu mâna liberă. Primele portrete astfel obținute sânt numai de profil; în curând însă Domnița reuși a desina și figurile din față, dându-le în totdeauna o uimitoare asemănare. Cu plăcere regăsim astăzi portretele celor mai însemnați bărbați ai acelor vremuri, fixate fără nici o ordine, din fuga creionului, dar cu multă vervă, pe peretele cel alb. În porțiunea de zid aci reprodusă vedem jos, sub No. 18, pe adânc cugetătorul filosof și critic, d. Titu Maiorescu, alături de Generalii Haralambie (11) și Greceanu (27); Doamnele Zoe Bengescu (13 și 25), General Poenaru (24) și Băicoianu (26); d. Teodor Văcărescu (17), Col. Filiti (19), Nicu Moscu (20) etc.

Mijlocul e ocupat de următoarea scenă: Dr. S. Ștefănescu cu o foarfecă vrea să scoată ochii prefectului județului de pe vremuri, care nu voia să vadă starea deplorabilă în care se aflau drumurile departamentului său. Generalul Davila (37) ajută susținând capul vinovatului, pe când din dreapta intervine mâna generalului Florescu, care împiedică executarea oribilului plan.

Cele două ziduri, cuprinzând peste 80 de portrete, sânt azi ferite sub sticlă de orice deteriorare.

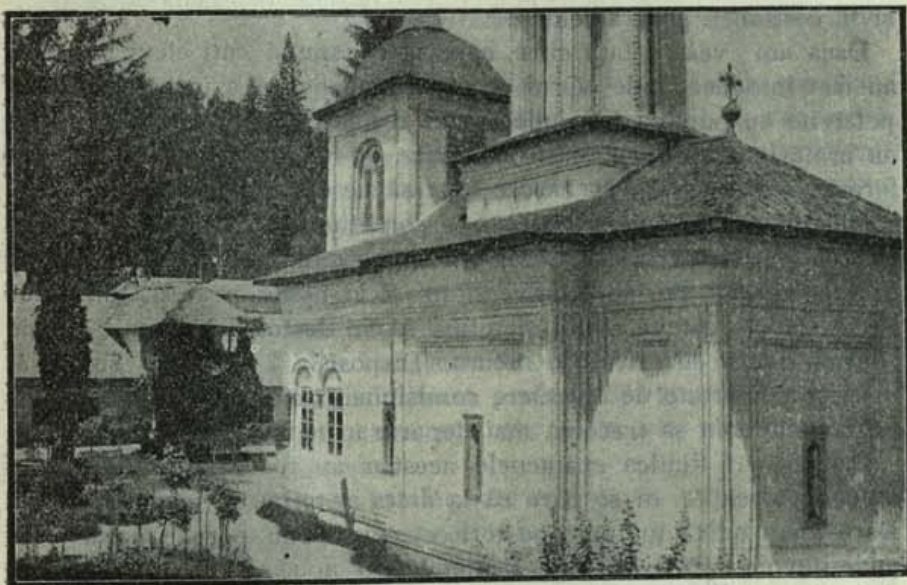
Numeroase alte amintiri din timpul reședinței Domnitoare în M-reă Sinaia măresc interesul acestui Muzeu.

Față de însemnătatea artistică a bisericei bătrâne și de locul deosebit ce-l ocupă se impune ca acestui celui mai vizitat dintre schiturile românești să i se dea înfățișarea

cuvinită menirei sale adevărate. Credem dar că Eforia Spitalelor nu se va opri la reparațiunile întreprinse, ci va face tot ce reclamă o serioasă restabilire a acestui singur monument strămoșesc din Sinaia cea nouă. Căci numai puțin mai trebuie pentru ca vechea mănăstire să-și recapete caracterul său de odinioară, care în nici un caz nu trebuie alterat prin adaosuri nepotrivite. Și astfel străvechiul și frumosul local va redeveni adăpostul cuvenit monachilor păstoriți, cu atâta creștinească demnitate și frățească iubire de către prea cuviosul archimandrit Nifon Sinaitul.

E destul de urită biserica cea nouă, pentru ca să se impună o compensație printr'o bună restaurare a bisericeții celei bătrâne.

AL. TZIGARA-SAMURCAȘ.

Biserica bătrână a M-rei Sinaia.